

тогасъ вый нема да видите истината освѣнь на-полувинъ, и подъ прекрасно но лъжовио покрывало.“

На тѣзи думы Идоменей вече свѣстенъ отъ първото си увлечениe, показа са засраменъ за докачливостта си. „Вый видите, рече той на Ментора, какво докарва навикътъ да бѫде человѣкъ ласканъ. Вамъ азъ дължж спасенietо на моето ново царство; нема истинна за която да са не считамъ честитъ да я чуїж отъ устата ви, но съжелѣте единъ царь, когото ласкателството е отровило, и който не можж, и въ самыгъ си бѣдствия, да намѣри человѣци доста доблестни за да му кажжътъ истинната. Да, азъ никога не намѣрихъ человѣкъ, който толкосъ да ма обыча щото да са рѣши да ма разсырди съ казваньето на цѣлата истинна.“

Туй като казваше, очите му обронихъ сълзы, и той пригържъ страстно Ментора. Тогази мѣдрийтъ този старецъ му рече: „Съ огорченie са принуждавамъ да ви кажж нѣща непрѣятни; но можж ли да вы маміж като ви скрънѣж истинната? Елате на моето положение! Ако до днесъ бѣхте измамени, причината е че вый самы сте го искали; защото сте са боили да имате съвѣтници твърдѣ искрени. Потъсихте ли нѣкога человѣци найбезкористни и найспособни за да ви противурѣчжтъ? Позволихте ли нѣкога да ви говорїжтъ человѣци които наймалко са стремїжтъ да ви угодїжтъ, найбезкористни въ поведенietо си и найспособни да осаждїжтъ страститъ и несправедливитъ ви стремления? Кога намѣрихте ласкатели, и гы пропѣдихте и не имъ са довѣрихте? Не, не, вый никакъ не постѣпихте какъто постѣпватъ любителитъ на истинната, и които заслужватъ да я познаватъ. Да видимъ сега да ли ще имате мѣжество да са смирите предъ истинната която ви осаждда.

„Казвамъ прочее че онуй което ви докарва толко-
зи похвалы, то именно заслужва найголѣмъ укоръ. До
като имахте отъвѣнъ толко-
зи непрѣятели, които запла-
швахъ едва основаното ви царство, вый отъ вѣтрѣ за
друго са непогрижихте освѣнь да въздигнете велико-
лѣпни зданія въ града си. Туй е което ви е причинило
толко-
зи скърбни нощи, какъто самы ми го исповѣдах-
те. Вый исчерпахте богатствата си; вый са непогрижих-